

O skřítkovi Čistotníčkovi

Není to tak dávno, co v rodině malého Kryštůfka (znáte ho dobře, je to ten umolousaný kluk odvedle) bydlel, aniž by to sám chtěl, skřítek Čistotníček. Tenhle skřítek se má nejlíp ve skříních mezi štůčky voňavého čistoučkého prádla, ale v Kryštůfkově případě musel prostě ven. To bylo tak.

Kryštůfek byl kluk jako každý jiný. Občas se pral a někdy upadl, takže si rozbil koleno nebo loket, taky pusu si nemyl tak často, jak by měl a o zoubcích raději nemluví, vždyť to znáte – těch čokolád a lízátek je spousta a čistit si zuby je taková otrava. Výjimkou snad bylo jen to, že tenhle chlapeček byl ještě k tomu všemu lenoch, až Bůh brání. A tak se stalo, že když mu maminka řekla „Jdi, Kryštůfku, do koupelny, pěkně se umyj a vyčisti si zoubky!!!“ tak zpočátku někdy, a pak stále častěji, se Kryštůfek postavil k vaně nebo umyvadlu a tam si pouštěl vodu jen tak na ruce nebo prostě do nějakého hrnečku a díval se, jak voda přetéká ven anebo jen tak zbůhdarma okouněl a když už uplynul dostatečně dlouhý čas, vyšel z koupelny, převlékl se do pyžama a šel dát mamince dobrou noc. Jeho maminka si toho někdy všimla, že Kryštůfek zrovna nevoní zubní pastou a pokaždé se znovu zeptala, jestli se opravdu myl; v téhle chvíli, děti, dokázal ten lajdák i lhát! To se ví, že mu z toho dobře nebylo, ale když je někdo líný, musí počítat s tím, že k jednomu hříšku se přidá hned další a obvykle ještě jeden a hned, i když nevíte, jak se to vlastně stalo, jste v tom až po uši.

A pak, když už takový kluk přivykne nekázní a zjistí, jak je jednoduché občas lajdačit, jde to samo.

Představte si, že jednoho večera (Kryštůfek zrovna hrál s Matýskem fotbal a kluci ho mnohokrát povalili na zem a pak si taky jel do obchodu za dvoukorunu koupit lízátko a jel na kole, trochu přehnal rychlost, maličko upad a vyválel se na zemi), když přišel Kryštůfek domů, proběhl obvyklý rituál. Maminka měla zrovna moc práce a tak dnes kontrole mytí nevěnovala pozornost. Náš špindíra šupky hupky do postele, ani ten umazaný nos si pořádně neutřel a hned usnul.

A tu se najednou otevřely dveře od skříně, kam maminka dávala čisté povlečení a po tenkém vlásku se spouští zvláštní postavička –

celá v bílém, vysoký špičatý klobouk na hlavě, tváře vymydleně růžové, oči jako modré nebe za letního dne a na bradě dlouhý bílý plnovous – byl to skřítek Čistotníček, který se už na tohle všechno nemohl dívat. V ruce měl rozžatou jasně žlutou lucernu a šel přímo po čichu. Natáhl do nosu, zašklebil se příšerně, a vydal se přímo k postýlce našeho kamaráda. Jasně že musel podniknout pro něj dost dlouhou cestu (uvědomte si, že skřítkci – i ti nejvyšší, mají nohy dlouhé jako váš malíček – a to už jsou ve světě skřítků pokládáni za obry) – a zatímco špacíroval, zpíval si tuhle poťouchlou písničku:

*„Ach ten smrad, ach ten smrad
Čistotníček nemá rád
pro kluka i pro holčičku
udělej to, Čistotníčku
ať si můžou zítra hrát!“*

Trvalo mu dost dlouho, než se dostal až ke Kryštůfkově postýlce, a když už tam byl, ještě chvíli lamentoval a špekuloval, jak se vyšplhat až nahoru. Představte si, že musel provést krkolomný výstup po pelesti postele, po peřince (bylo to jako jít velehorami) a když se dostal až ke Kryštůfkovi, vytáhl čistý bílý kapesník, trochu na něj plivnul – znělo to, jako když zapálíte u vánočního stromu prskavku – a začal Kryštůfka pucovat, leštit a pulírovat, jako když maminka provádí vánoční úklid a čistí okna nebo police. Někde musel přitlačit (to bylo tam, jak zaschlo lízátko), jinde jen oprašoval, ale vcelku měl tolik práce, že když skončil a Kryštůfek byl čistý jako andělíček, musel si Čistotníček sednout a dát si svačinku. Každý skřítek sebou nosí pro jistotu za pasem malý bílý plátěný pytlíček, v něm má obvykle trochu oříšků, semínek, malý kousek chleba a jablíčka na žízeň. Po takové práci moc chutná a tak se nedivte, že si Čistotníček pořádně říhнул, – nebo možná udělal jiný neobvyklý zvuk a vtom se to stalo!!! Kryštůfek možná díky tomu zvuku nebo možná taky proto, že už bylo skoro ráno, otevřel ty svoje vypulírovaná kukadla a teď překvapením zamrkal, co to vidí. Přímou na jeho hrudníčku sedí jakási podivná postavička celá v bílém, mává pytlíčkem, sype po něm semínka, uklání se a volá:

*„Byl tu smrad, byl tu smrad,
to já, hochu, nemám rád!
Jak na tobě bude flíček
přijde zase Čistotníček
zas tě přijdu vydrbat!“*

A než Kryštůfek mrknul podruhé a potřetí, fjúúúúú – Čistotníček šup z postýlky dolů a mazal, jen se plamínek lampičky třepotal. Než zmizel ve skříni, otočil se, pohrozil Kryštůfkovi prstem, zamával a zmizel mezi povlečením.

Od té doby Kryštůfek vždy, než se převlékl do čistého pyžama, voněl mýdlem, zubní pastou a mamince už nelhal.

A Čistotníček? Ten se ve skříni u Kryštůfka už neukázal. Ale až se vám, děti, nebude chtít umývat a čistit zoubky, podívejte se, jestli se u vás ve skříni náhodou něco nehýbe nebo nechrastí; a pak se raději jděte umýt pořádně. Vězte, že každý skřítek, nejen Čistotníček, se musí šetřit, protože ušmudlaných dětí je na světě kopa a skřítků ubývá.